

hvor virksomheder måske har gjort det mindre godt, altså sørge for, at det kan betale sig at overholde reglerne og ikke omklamre alt og alle. Nogle tanker, som jeg synes er meget fornuftige.

Vi skal også sikre, at iværksættere ikke bliver kvalt i alle mulige regler, og så er det CD's opfattelse, at vi i alle regler skal prioritere væsentligheden. Det er ikke alle regler, der skal jages rundt, hvor små og store de end er. Man skal koncentrere sig om det, der virkelig er problemer i, og så gøre en indsats dér. Den holdning tror vi vil være hjælpsom over for erhvervslivet.

Det vil i virkeligheden sige, at vi letter det for dem, der faktisk gør det gode, og til gengæld kan vi koncentrere os om de steder, hvor problemerne er; i virkeligheden en meget sund holdning.

Arbejdsløsheden skal naturligvis også diskuteres en del i det kommende år. Vi er enige i, at man kan uddanne og kvalificere mennesker ud af arbejdsløshed. Vi efterlyser stadig væk en bedre planlægning mellem erhvervslivet og arbejdsmarkedets parter, sådan at virksomheder, der i løbet af en kortere periode har brug for en speciel arbejdskraft, melder det og faktisk sørger for, at mennesker uden arbejde så får den ekstrauddannelse, der skal til for at gå ind i de job. Her vil vi gerne efterlyse en endnu bedre indsats.

Vi må nok sige, at for CD er det her ikke nok. Vi tror ikke på, at uddannelse og kvalifikationer i sig selv kan løse arbejdsløshedsproblemet. Vi er nødt til, hvad enten man kan lide det eller ej, at erkende, at en stor del af indsatsen mod arbejdsløsheden må ske i servicesektoren, men at servicesektoren i vort samfund i dag ikke kan bære de lønninger, som findes.

Derfor har CD som et forslag til en fortsættelse af den nuværende skattereform foreslået et beskæftigelsesfradrag, der vil gøre, at den gruppe job, der ikke kan bære mindstelønnen i dag, alligevel vil blive besat, men at de mennesker, der tager jobbene, i praksis får den samme løn, som havde de en mindsteløn; altså at nettoindkomsten for dem er den samme, og man faktisk får jobbene fyldt.

Realindkomsten fastholdes, og vi ved, at det er et tabu, at man pludselig skal se på realindkomsten i stedet for at se på den nominelle indkomst, men det er altså et tabu, som vi mener man er nødt til at tage hul på.

Det forslag skaber så også afstand mellem dagpengene og de arbejdsindkomster, der er for

de lavtlønnede, og vi er enige i, at det er et problem, at der ikke er afstand nok. Vi ønsker altså ikke at forringe dagpengene, vi mener ikke, at det bringer en eneste mere i arbejde i det danske samfund, at man gør en del arbejdsløse til sociale tabere, men vi er enige i, at kan man skabe en afstand mellem folk på mindsteløn og arbejdsløshedsdagpengene, er det en fordel, men det må ikke ske, som nogle partier foreslår, ved at nedsætte dagpengene.

Vi har nu altså den opfattelse i CD, at en forringelse af velfærdssamfundet ikke under nogen omstændigheder er en vej frem for at bringe os ud af nogle af de problemer, vi har i det danske samfund.

Hvad angår dagpengene, kan det da godt være, at rådighedsregler skal justeres, måske ikke nu, men vi skal holde øje med dem, og det er klart, at beskæftigelsesfradraget som sagt er en idé; men at gøre mennesker til sociale tabere som erstatning for en arbejdsløshed mener vi rent faktisk ikke en nogen idé.

Samme melding vil jeg gerne give om efterlønnen. Det er vores opfattelse, at det er vigtigt at fastholde efterlønnen. Vi er af den opfattelse, at den er kommet for at blive og også i den nuværende form.

Det kan godt være, og det er vi enige i, at de ældre gerne skulle blive længere på arbejdsmarkedet, fint nok, men de skal ikke drives til at blive på arbejdsmarkedet ved, at efterlønnen ødelægges. Man kan lokke dem til at blive på arbejdsmarkedet. Det kan man gøre ved del pension, det kan man måske gøre ved delefterløn og alle disse fleksible ordninger. En af de allerbedste måder at lade de ældre blive på arbejdsmarkedet på er måske, at der er en holdning i erhvervslivet om, at de ældre er til gavn for virksomheden. Vi er dødtrette i CD af den holdning, der har været i erhvervslivet i mange år, at man skulle være 22 år gammel, være doktor i et eller andet, i øvrigt have løst alle verdens problemer, og så skulle man have erfaring som en 60-årig. Det var meget moderne med alle disse folk i en periode. Vi håber på, at den holdning skifter. Vi tror, at mikset mellem ældre og yngre på arbejdsmarkedet i virkeligheden er utrolig stærkt også for virksomhederne, hvor man får koblet erfaringen sammen med de unges nytænkning. Se, den måde at lokke på er god, men den at jage folk væk via en ødelæggelse af efterlønnen er dårlig, så den får i al fald ikke vores støtte.